

MANTANA 3

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 8, číslo 3

Říjen 2005

Poslední slanění Horoklubu Chomutov

6.11.2004, Selský dvůr, Perštejn

Stalo se již tradicí, že páteční večer před posledním slaněním se scházíme v místě jeho konání pod záminkou, že je potřeba doladit poslední detaily zítřejší hry. Jelikož v Selském dvoře má dnes akci někdo jiný, operativně se scházíme „U slunce“. Já přijíždím jako poslední a skoro si nemám kam sednout. Rezervovaný stůl je již téměř kompletně obsazen, už je tady asi dvacet lidí, z toho čtyřčlenná delegace lezců z HO Tisá, vedená Míšou Vyleťalem. Zábava je v plném proudu, zástupci obou oddílů se vzájemně štengrují a objedávají si rundy panáků. Hitem večera se stávají „kupičky“, které stojí jenom úžasných 6,- Kč a kolik radosti nadělají. Po půlnoci už je řádně veselo, někteří i tančí a všichni se skvěle baví. Uvidíme, jak budou všichni vypadat ráno. Ti nejtvrdší odchází spát nad ránem pod skály, ostatní různě na chaty nebo se vrací domů.

Start sobotní hry je naplánován na 10.30 hod, počasí opět přeje – lije celkem slušně. I přes nepřízeň počasí se hospoda v Selském dvoře zaplňuje lidmi, kteří přišli na hru. Rozdělujeme je na dvě družstva – bukvice a kaštany, podle toho, kdo si který plod vylosoval. Družstva si po té volí své velitele, vrchním kaštanem je Bjeta, Bukvice povede brácha Párek. S mírným zpožděním vyrážíme v dešti na trať, vedoucí od hospody do kopce.

První zastávka je na křižovatce cest, kde mají družstva

za úkol postavit mužiky. Snaží se je vylepšit různými klacky, ale porotu tím nezmatou a vítězem se stávají Bukvice, jejichž kamenná část mužíku je vyšší. Za odměnu dostávají 3 Rupie, Kaštani jen dvě. Pokračujeme po cestě vzhůru na louku, kde je další zastávka.

Zde mají družstva za úkol postavit čorten a vyzdobit ho

vlastním oblečením. Různé druhy oblečků přitom mají různé bodové hodnocení, např. ponožky jsou za 1 bod, slipy za 5 bodů, podprsenka za 10 bodů a tanga za 20 bodů.

Zdá se, že tato disciplína bude v rukou žen. Pořád docela vytrvale prší a tak se bojíme, že se nikomu nebude chtít svlékat, ale opak je pravdou. Vítězí opět družstvo Bukvic se ziskem 320 bodů. Čekáme, až se všichni oblečou a pak vyrážíme přes louku stále mírně do kopce.

Na konci louky čeká družstva další disciplína, simulující zachycení pádu do trhliny. Jako první jde k „cepínu“ Bjeta, zaráží motyku hluboko do hlíny a už se na něj větší první zátěž. Po půl minutě Bjeta pořád drží a tak se připojuje další zátěž z řad Bukvic a Bjeta je během chvilky od „cepínu“ utržen. Za Bukvice jde k „cepínu“ LeToš, volí trochu jinou pozici a po zavěšení první zátěže z řad Kaštanů se v pohodě drží jednou rukou s úsměvem na tváři. Nestačí si ale všimnout, že uplynula půl minuta po které se přidává další zátěž a efektním saltem vzad je utržen od cepínu a smíká po mokré trávě. Škoda, byl evidentně lepší, ale hra je hra. Kaštani tedy stahují náskok Bukvic a my můžeme pokračovat lesní pěšinou k další disciplíně.

Tou je přechod po žebříku přes ledovcovou trhlínu. Přechází se štafetovým způsobem, nejdříve jdou Bukvice, po nich Kaštani. Žebřík je celkem vratký a tak se je na co koukat. Bukvice jsou celkově rychlejší a mohou se tedy radovat opět ze zisku tří Rupii. Scházíme po cestě pořád dolů až na silnici do Údolíčka a čekáme na opozdilce v autobusové zastávce. Když jsme všichni, tak jdeme po silnici ještě níže a za vesnicí přecházíme přes potok, ke kterému se po chvíli opět vracíme. Tady bude další disciplína.

Tentokrát mají družstva za úkol překonat ledovcovou řeku, opět štafetovým způsobem. Pro změnu začínají Kaštani a po kluzkých kamenech přeskakují na druhou stranu potoka. Po nich nastupují Bukvice, kteří se ani moc nenamáhají skákat přes kameny a berou to přímo vodou. V tomhle počasí to musí někdo odmarodit. Ale účel světlí prostředky a tak se opět mohou radovat ze zisku tří rupií. Počasí je konstantní, prší pořád stejně vytrvale. Někteří navrhují, že by bylo lepší hru ukončit a vrátit se raději do hospody, ale většina je proti a tak přeci jen vyrážíme na perštejský hrad.

Počasí jako by vyslyšelo naše prosby, přestává pršet, na chvíli dokonce vylézá z mraků i sluníčko. Po chvíli přicházíme pod hradby, kde proběhne poslední disciplína soutěže. Ta bude rozhodující, protože vítěz dostane pět rupií. Úkolem družstev je postavit ze svých členů živý žebřík, po kterém vybraný jedinec vystoupá na stanovené místo. Vzhledem k důležitosti této disciplíny se ani jednomu z družstev nechce začít. Rozhoduje tedy los. Začínají Bukvice a tím, kdo bude stoupat po ramenou svých přátel je zvolen Vláďa Štork. S rozvahou celkem plynule stoupá vzhůru a po chvíli dosahuje stanoveného místa. Kaštani sází na Pivetku a po vzoru Bukvic staví živý žebřík obdobným způsobem. Pivetka má trochu problém s nastoupením na ramena prvního článku žebříku, ale potom doslova vybíhá nahoru, čímž rozhoduje nejen o vítězi této disciplíny, ale i celé soutěže.

Procházíme dírou v hradbách na nádvoří, kde už hoří oheň. Vybalují ceny pro účastníky soutěže a Bjeta, co by

zástupce vítěze, přichází vyměnit získané Rupie za zboží. Po chvíli smlouvání si odnáší kus anglické slaniny, flašku Borovičky a další pochutiny, ale ani ostatní neumřou hladu, protože buřtu je dost pro všechny. Ještě tradiční poslední slanění Důlferem a už musím jít - ještě potřebuji jet do Chomutova. Scházím z hradu na silnici a když přicházím zpět k hospodě tak opět začíná pršet. Tomu říkám klika.

Když se večer vracím, je už na sále zábava v plném proudu. Opět hraje kapela Album, tentokrát s hostem z Mostu, kterým je Míra Kuželka. Tancuje se, povídá se známými, které jsme dlouho neviděli, Roman promítá filmy z hor, občas nějaká veselá soutěžka pro zpestření, prostě pohoda. Ve dvě ráno kapele dochází dech a tak končí s produkcí, čímž neoficiálně ukončuje i celou akci, protože za chvíli většina lidí odchází spát.

Podle zjištěných ohlasů bylo slanění povedené, takže zase za rok a nebo raději dříve na některé jiné akci Horoklubu.

Ahoj Jirka

Šuby, duby, Amerika

Tak tahle slova známé písně mi zněla v hlavě už dlouho před mým plánovaným odletem do USA. Konečně je tady 3.9.2005, letadlo se odlepuje z ranveje a po dvanácti hodinách nepřetržitého letu přistáváme v Kalifornii na letišti v San Franciscu. S časovým posunem -9 hodin se budu muset nějak srovnat. V půjčovně se setkávám s Jardou a zbytek „výpravy“, půjčujeme si auto a vyrážíme na tzv. „Velký okruh“ po národních parcích na západě USA.

Prvním parkem, který navštívíme, jsou Yosemite. Abychom trochu přivykli místní žule, lezeme kratší cesty Moby Dick a Little John na El Capitana. Další den zkusíme delší cestu South Face na Washington Culomn, ale už po šesti délkách zjišťujeme, že nás to

technické lezení příliš nebaví a raději slaňujeme zpět. Operativně měníme plán a místo výstupu na El Capitana některou z technických cest, dáváme přednost volně lezené cestě Snakedike na Half Dome. Měla by být sice relativně lehká, ale alespoň si po tom hákování trochu zalezeme. Přístup pod stěnu je poněkud komplikovaný, ale jinak je to nádherná cesta, kterou mohu vřele doporučit všem piskařům, jelikož je to hodně podobný styl lezení.

Z Yosemite přejíždíme celý den Nevadskou pouští do Utahu, kde je další zajímavý národní park Arches. Jsou zde k vidění stovky různých skalních oblouků, z nichž některé snad nějakým způsobem porušují fyzikální zákony, jinak není možné, že ještě nespadly. Další

zastávkou je Canyonlands, kde podnikáme půldenní trek po vyprahlých kaňonech. Alespoň soutok řek Colorado a Green River je trochu osvěžující v té pustině. Trochu lepší je to u vstupu do parku, kde se i leze. Někde tady by měla být vyhlášena

Přejíždíme do Monument Valley, které zná určitě každý z reklam na Marlboro. Průjezd po prašné cestě mezi skálami musíme zaplatit, jelikož

je to rezervace Navahů a tak nám zde neplatí naše karta pro vstup do národních parků. Západ slunce se pokoušíme zastihnout v Canyon de Chelly, ale asi o čtvrt hodiny to nestihnáme a tak si holt musíme vyfotit úžasný Spider rock bez slunečního svitu.

U Grand Canyonu se hodláme trochu zdržet, protože máme v plánu sestoupit dolů k řece, abychom si pořádně vychutnali jeho hloubku, která je v těchto místech 1500 m. Ačkoliv nás informační tabule varují před úmyslem provést sestup dolů a opětovný výstup nahoru za jeden den, nenecháváme se odradit. Přeci jen už je září a horko už není tak strašné, jako v létě. Záměr nám vychází a odpoledne už jsme zase zpátky

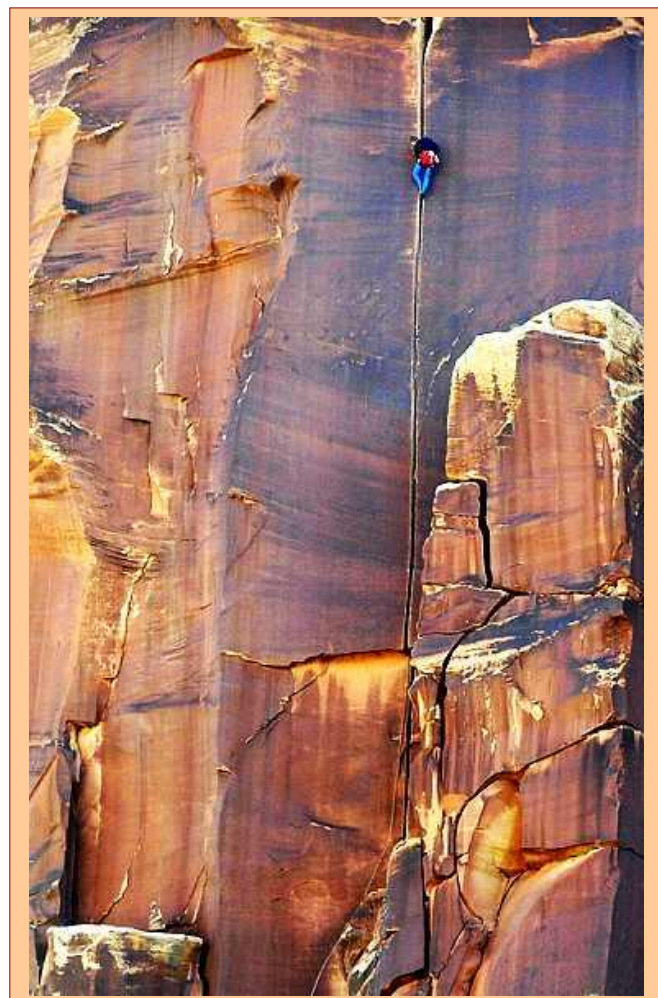
nahoře. Pohled ze spodu rozhodně stojí za to.

Do národního parku Zion se celkem těšíme, protože podle jednoho letáku je tato oblast rájem horolezců,

ale skutečnost nás dost zklamala. Skal je tu sice opět nepočítaně, ale lezou se převážně spáry, což nás neláká. Za to procházka vodním tokem v soutěskách Narrows je nezapomenutelným zážitkem, jelikož teplota vody je celkem nízká a hloubka místy slušná. Také výstup turistickou cestou na Angels Landing mohu doporučit všem, kdo mají rádi pěkné výhledy a nebojí se výšek.

Že jsou v Las Vegas převážně samá kasina, ví asi každý. Ale jejich rozměr a tvar mě dostal. Nečekal jsem, že během jednoho večera zde navštívím např. Paris s Eifelovou věží, uvidím Sochu svobody a centrální část New Yorku a nebo že se budu moci svést na gondole po kanálu v Benátkách, který se nachází v prvním patře kasina Venezia. Las Vegas je prostě šokující a nádherné zároveň a určitě stojí za návštěvu, i když nechcete utratit žádné peníze za hazardní hry. Kousek za městem se totiž nachází oblast Red Rocks, kde se dá pár dní strávit lezením po místním červeném pískovci, který je dobře zajištěn nýty. My jsme si zde vylezli několik cest a celkem se nám tu líbilo.

Poprvé za dobu našeho pobytu v USA nás nevíta jasné nebe, ale mraky a dešť. Místo lezení se raději jedeme podívat do Death Valley, které je nejnižším místem na zemi a podle všech informačních zdrojů má být nejteplejším a nejsušším místem v USA. Nám tady celou dobu prší a je celkem kosa. Máme docela problémy se odtud dostat, protože přes silnici tečou doslova potoky vody. A pak těm letákům věřte.

cesta Supercrack, na kterou mám záslusk. Ale když skály jsou všude kolem a jsou samá spára. Nakonec přeci jen nacházíme tu pravou a vysněnou cestu přelézáme.

Poslední cílem na našem okruhu je nejvyšší vrchol kontinentální části USA – Mount Whitney s nadmořskou výškou 4 418 m. Na vrchol a zpět se dá dojít za jeden den, ale je to přes 30 km dlouhá cesta s převýšením zhruba 2 000 m, takže celkem nářez. Nebýt čerstvého sněhu, který včera napadnul, tak by to bylo celkem v pohodě, ale takhle jsme museli poslední úsek cesty prošlapávat, což nás stálo dost sil a času. Dolů jsme

přišli celkem vyřízení s lehkou výškovou nemocí.

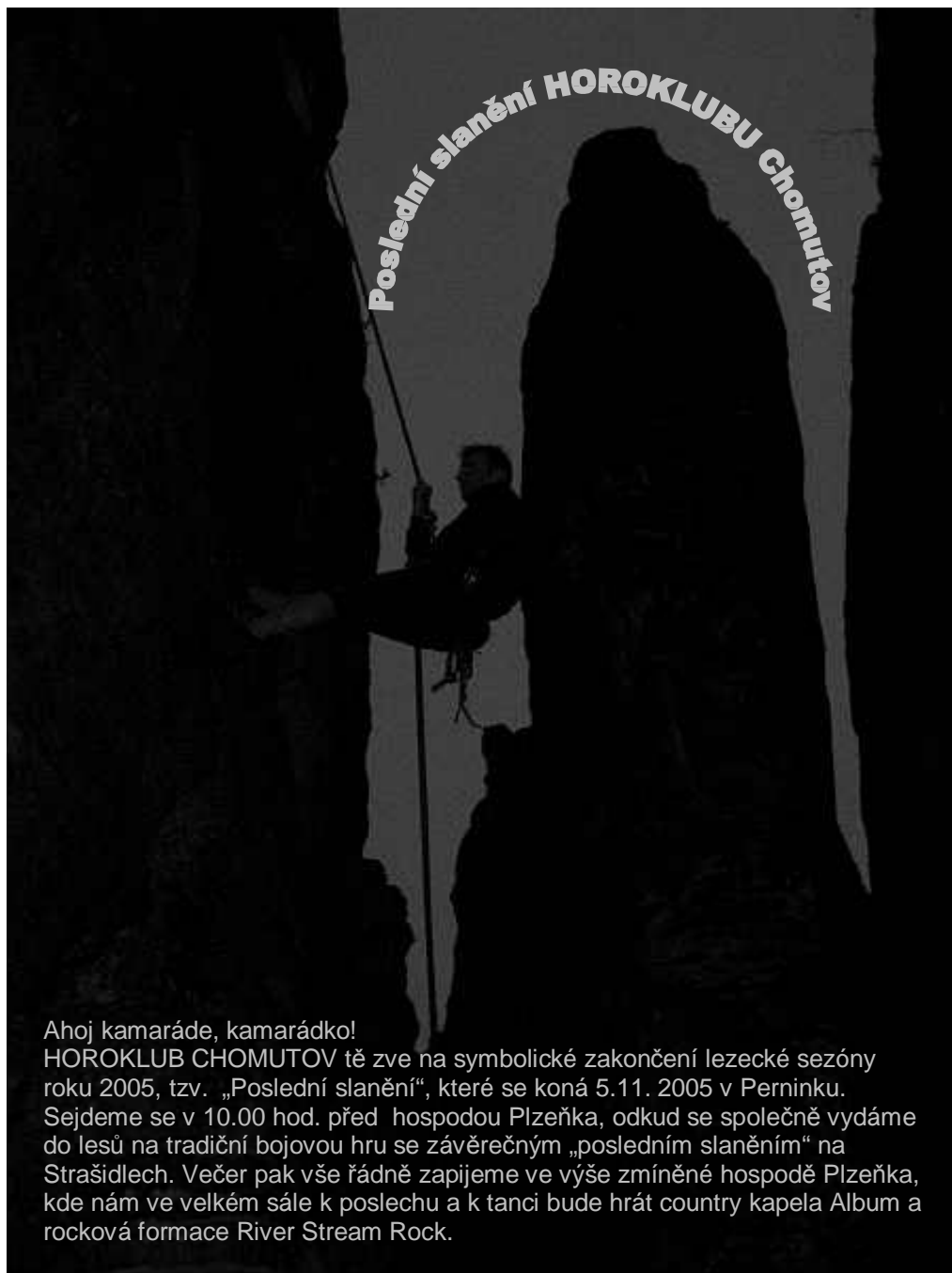
Cestou zpátky do San Franciska ještě navštěvujeme národní park Sequoia, kde obdivujeme tyto obrovské stromy a místní krajinu, která nám docela připomíná Evropu. Bereme to jako aklimatizaci na brzký návrat domů. Do Friska přijíždíme po Highway číslo 1, která už dnes slouží i jako cyklostezka, zatímco kdysi to byla jediná spojnice severu s jihem. Ve

Frisku se kocháme západem slunce nad Golden Gate Bridge, pozorujeme Alcatraz a provoz na strmých uličkách.

Pomalu se loučím s Amerikou, která ve mně zanechala spoustu krásných vzpomínek a plánů do budoucna.

Takže zase někdy příště.

Ahoj Jířa

Ahoj kamaráde, kamarádko!
HOROKLUB CHOMUTOV tě zve na symbolické zakončení lezecké sezóny roku 2005, tzv. „Poslední slanění“, které se koná 5.11. 2005 v Perninku. Sejdeme se v 10.00 hod. před hospodou Plzeňka, odkud se společně vydáme do lesů na tradiční bojovou hru se závěrečným „posledním slaněním“ na Strašidlech. Večer pak vše řádně zapijeme ve výše zmíněné hospodě Plzeňka, kde nám ve velkém sále k poslechu a k tanci bude hrát country kapela Album a rocková formace River Stream Rock.

INFO :

Pátek 04.11.2005

Pro silné náтуры je v pátek zamluvený salonek v restauraci PLZEŇKA v Perninku. Budou kytary a otevřeno dokud se bude pít. Spaní si zajišťuje každý sám.

Sobota 05.11.2005

Plzeňka bude pro nás otevřena od 09:30 hodin, zajištěna je polévka a pití. V 10:00 hodin se odchází na hru, plánovaný návrat je kolem 15:00 hodiny. Sál v 1.patře je zamluven od 17:00 hodin. Na jídlo se chodí do restaurace kde je zamluvený salonek a pití se podává v baru u sálu. Čepují Gambrinus za 20Kč a Prazdroj za 27Kč. Spaní máme zajištěno na chalupě v Nádražní ulici, kde je 12 postelí a místo na zemi. Za chalupu byl zaplacen paušál (250Kč/lůžko), cena se rozpočítá podle počtu nocležníků. Spojení do Perninku – vlak 06:45 (odjezd Chomutov), 08:05 (příjezd K.Vary), 08:12 (odjezd K.Vary) 09:13 (příjezd Pernink). Od nádraží po silnici z kopce dolů až na křižovatku s hlavní silnicí a tam doprava k restauraci Plzeňka. Parkování aut je možné před restaurací.

Neděle 06.11.2005

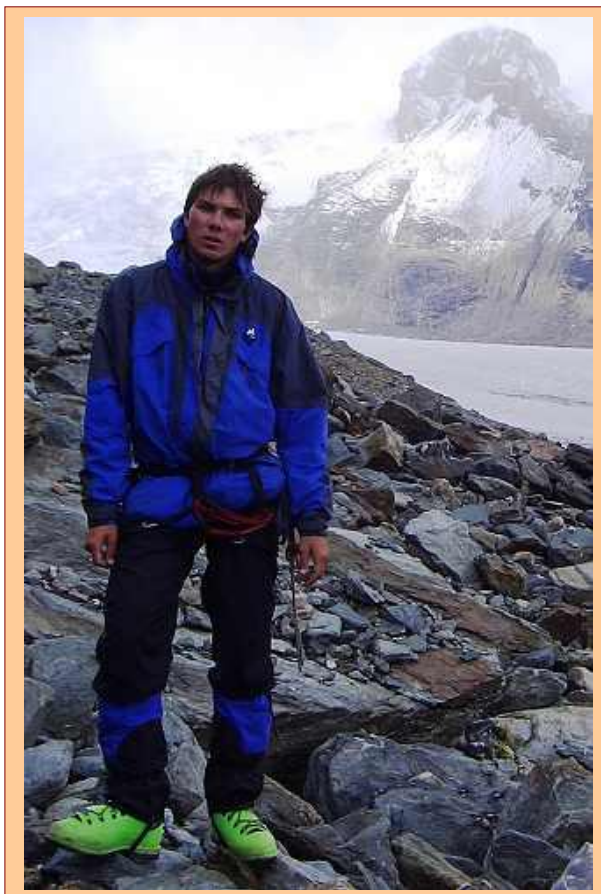
Individuální program.

Mikulášská stěna pro mládež Horoklubu a děti členů oddílu (lezoucí) bude v úterý 6.12.2005 od 17 - 19,00 hod
téma - vylezeme si pro sladkosti od Mikuláše

Vánoční stěna pro mládež Horoklubu a děti členů oddílu (lezoucí) bude ve čtvrtek 22.12.2005 od 16 - 18,00 hod
téma - veselé soutěžení jednotlivců i družstev na lezecké variace (lezení poslepu, gladiátorské závody, lezení na obtížnost i čas s handicapem, skok pro něco, jištění hroznu lezců, přetahování přes kladku, vis na čas s handicapem, slanění Dülferem na čas, uvázání 10 uzlů na čas, oblečení zimní výstroje i výzbroje na čas včetně navázání na lano přes ledovec a jiné).
Srdečně Vás zve vedoucí HOROKROUŽKU **Bohouš Dvořák**

Zimní Glockner v létě

Po několika odložených akcích (samozeřejmě kvůli počasí) se s Jakubem rozhodujeme, že pojedeme někam sami. Jenže kam? Jako první mě napadá Pallavicciny, který mi letos dvakrát nevyšel (zase počasí). Je skoro půlka srpna. Podmínky ve stěně budou už asi nic moc. Tak volíme Studlgrad od jihu, ale spokojíme se i s normálou. Jakub kupuje v Praze jízdenky a o týden později už sedíme v autobuse směr Salzburg. Cestu nám zpřijemňuje mladá paní, která si jede odpočinout od manžela za milencem do Rakouska. V Salzburgu jsme v jedenáct v noci. Vlák do Brucku nám jede až v šest ráno. Takže bivak na nádraží během něhož si vyměňujeme boty (super obchod). Nakonec to docela uteklo a pomocí vlaku a autobusu se přesouváme na France Josefa, kde jsme ve dvanáct. Prodlíváme se davem turistů na Hoffmanku. Máme v plánu ještě dnes dojít na chatu Arcivévodů Jana. Podle průvodce to je pět hodin, takže by jsme to měli stihnout. Počasí je zatím dobrý a tak vyrážíme na ledovec. Raději se navazujeme a ledovec doslova přebíháme. Pak následuje infarktové suťovisko a rozlámané skály. Cestu nám občas zpřijemní feratka nebo dvojkový výšvih. S těma krysama na zádech je to docela otročina. Na horním ledovci se opět navazujeme. Ve sněhu nám to jde docela rychle. Náš postup zpomalí až ledový svah. Počasí se zhoršuje. Začíná sněžit. Viditelnost je čím dál horší, vítr sílí. Jdeme stále dál, ale nevíme kam. Vítr zahladil všechny stopy. Postupuje nahoru ke skalám, kde by podle mapy měla být chata. Dolézáme na hřeben. To už ale zuří pěkná vánice. Zkoušíme ještě jeden zoufalý pokus

nalézt chatu, ale je to beznadějně. V tom větru je těžké se udržet na nohou. Vracíme se kousek zpátky. Jakub našel

místo pro bivak za takovým velkým šutrem. Vytahujeme žďárák pro dva a zalézáme. Spacáky nám téměř okamžitě zvlhly. Jsme celý omrzlý. Naštěstí máme dobrý oblečení. Noc v bivaku je nekonečná. Vítr vydává neuvěřitelný hukot. Je to jakoby na nás dělalo nálety proudové letadlo. Pár čtverečních metrů nylonu nás neustále fackuje do obličeje. Je to docela na zblbnutí. Neustále nás zavaluje sníh. Prostor ve žďáráku se nám pořád zmenšuje. Spát nemůžeme, protože by nás to zasypalo. Jakubovi se podařilo na chvíli usnout. Nemůže vyndat nohy. Pomáhám mu. Musíme často vylézat a posouvat žďárák. Uvnitř je docela teplo i bez spacáku. V jednu chvíli jsem se podíval na Jakuba. Z čelovky mu vysely pěkný rampouchy. Škoda že jsem neměl foťák po ruce. Doufáme, že ráno se to trochu uklidní. Jenže je to snad ještě horší. Nechali jsme všechny věci před bivakáčem a všechny nám zapadaly sněhem. Ráno vyhrabáváme vše kromě mých

maček Chvíli se je pokoušíme hledat, ale nemá to cenu. Přes noc napadlo tak metr a půl sněhu. Ten velký kámen už není vůbec vidět. Balíme a navazujeme se. V tom bivaku mi docela omrzly prsty. Nemůžu s nima hýbat. Jakub mi pomáhá s navázáním. Začínáme sestupovat. Jdeme na celou délku lana.. Já jdu bez maček první. Viditelnost je tak na tři metry, takže jdeme po paměti. Brodíme se hlubokým sněhem. Najednou ztrácím pevnou zem pod nohama a propadávám se do trhliny. Naštěstí jsem se zasekl batohem. Snažím se vyškrábat ven, ale jde to blbě. Nakonec se mi to daří. Jakub si toho ani nevšiml. Pokračujeme dál. Počasí se zlepšuje. Ledovec slézáme docela rychle. Po skalách to taky odsej pá. Ale i tak jsme docela vyřízení. Pořád na něco nadáváme. Hlavně na ty krysy na zádech, taky jsme byli zpcení jak medvědi a k tomu ještě zmrzli jak sobolí hovna. Navíc jsme byli hladoví jako vlci. Ve dvě hodiny jsme se doplazili na Hoffmanku. Je zavřeno, ale je tam winterraum. Sušíme, vaříme, odpočíváme. Jakub toho asi ještě nemá dost a jde se podívat na France Josefa. U informací viselo upozornění, že v noci na Glockneru napadlo 1,5m sněhu, bylo -15°C a vítr 80km/h. Prostě ideální podmínky pro bivak. Večer usínáme s pocitem radosti, že jsme přežili a ani nám nevádí že jsme nebyli na vrcholu. Ráno si dovoluujeme komfort a spíme do desíti. Ve tři odjíždíme do Zell am See. Tam do jedné do rána sedíme v parku a popijíme víno. Pak jdeme hledat bivak. Jakub si chce zalézt do bedny na štěrku. Snažím se mu to rozmluvit. Nakonec zaléháme vedle. Já bez spacáku, protože ten péřák nějak neuschl. Ráno na autobus a hurá domů.

A zase o jednu zkušenost víc.

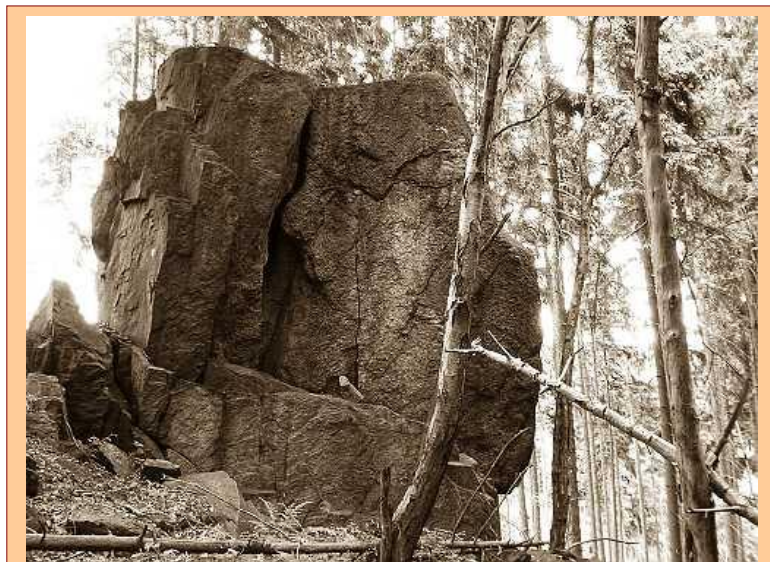
Zdar Pavel Bohuněk

Jak Jansič s Jít'ou o „Svatební spáru“ přišli!

Mám problém s dárky. Myslím, že většina mužské populace snadněji vyřeší logaritmickou rovnici, než nerudovský problém: Co s ní? Přesněji řečeno: Co pro ni? Svátky, narozeniny, a Vánoce jsou periodicky se opakující státní zkouškou v oboru dárkománie. Tyto pravidelné milníky se dají snadno ohlídat pomocí zvýrazňovačů aplikovaných na kalendář, případně jejich digitální obdobou pomocí různých organizérů v počítači. Takže první předpoklad – nezapomenout na ni – je celkem bez problémů. Tedy až na pár výjimek. Občas se totiž někdo narodí nebo někdo ožení a tu náhle uprostřed pohody a klidu nastává chaotické nakupování obrazů s jeleny, broušených váz, keramických svícnu a podobných praktických komodit. Někdy však nenastane ani tento stav a člověk najednou stojí před jubilanty jako jouda a jediný dárek je potřesení rukou a rozpačitý úsměv. Takto na švestkách si nás horoklubáky nachytil Jansič s Jít'ou. Do posledního okamžiku jsem myslel, že jedu na nějakou bojovku, kterou zorganizoval Jansič v Perštejně a nazval to Pálení čarodějnic. Nakonec z toho byla svatba jako řemen a nejen my lezci, ale i příbuzní a rodiče svatebčanů nevěřičně zírali a kroutili hlavami.

Vím, že opakovaný vtíp už není

vtípem, ale dostal jsem v průběhu svatební hostiny nápad, udělat Jansičům cestu na krásnou věž Lebka u Malého Hrzína. A to hned druhý den zrána po svatbě. Mám totiž s sebou kompletní výzbroj, včetně kovárny. Podobně jsme to s Broškem udělali Šťastňákovcům na Božni před pěti

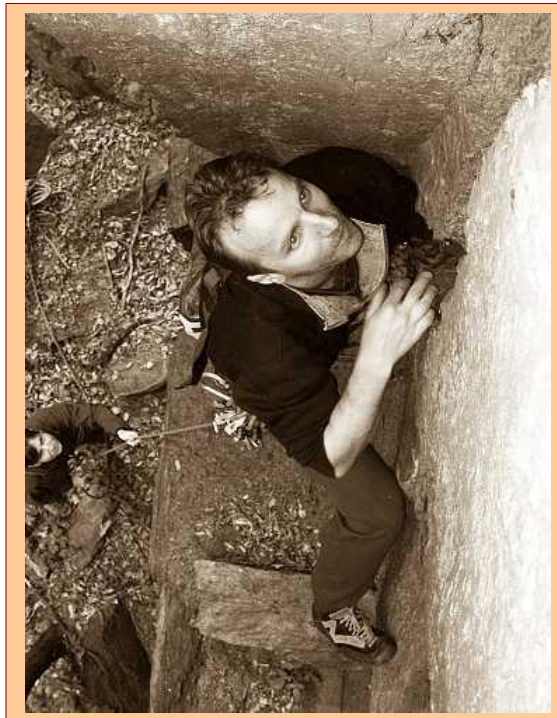
lety. Co horolezcům dát víc, než pěknou cestu na pěknou skálu, že? Protože jsem však v noci zkoušel trochu tancovat, trochu skákat a trochu lítat, byl jsem druhý den nucen navštívit odbornou lékařskou pomoc a tak se svatební prvolezení nekonalo. Vlastně konalo. Letoš mi nápad vyfouknul a v Perštejně napůl vylezl a napůl vyhrabal ve východní stěně hlavního masívu novou čtyřicetimetrovou cestu, kterou nazval Novomanželům Jansovým. Tím mi dal šachmat!

Téměř dva měsíce po nucené pauze stojím pod Lebkou a koukám co mě čeká. V západní stěně se vine mírně převislá ramenní spára v čisté kompaktní skále. Krásná linie! A jak by jí slušel název Svatební spára! Jenže ten už je teď pasé. Utěšuji se tím, že vím, že Jansič s Jít'ou nejsou příznivci širočin, a tak by se jim tento svatební dar třeba jevil stejně pitomý, jako obraz s jeleny. Z tohoto meditativního rozpoležení jsem se probral záhy, když jsem ve visu za jednu ruku provazoval vklíněný kámen v polovině spáry. Trvalo mi to strašně dlouho.

Uzly jednou rukou mi moc nejdu a tak jsem se pěkně vyžulal.

V knize Písaři jsem četl, že prvovýstupci by měli co nejvíc lézt a co nejméně sedět. Beru si to k srdci a deru se bez přestávky k vrcholu.

Těsně pod vrcholem se mi v ruce protočil vklíněný kámen a já už se viděl dole i s ním. Naštěstí vydržel kámen i já a tak jsem tohle rehabilitační cvičení úspěšně dokončil a jal se přemýšlet nad názvem, zatímco jsem dobíral Květušku. Jenže Květuška to přeběhla moc rychle, a tak mě nestihlo nic

napadnout. Bery, který mě celou dobu fotil a točil rychle sundal sedák s tím, že jde péct buřty a že to nepoleze. Po zbytek dne brouzdáme mokřým lesem od skály ke skále a já pořád přemýšlím nad tím zatraceným názvem. Název Svatební jsem zavrhnul, protože mě Letoš předběhnu v Perštejně. Pak jsem uvažoval o názvu Hnátolam, protože pád z podvrcholu končí na nástupové polici. Jenže to jsem taky zavrhnul, protože by to třeba kvůli tomu názvu nechtěli lézt. Najednou mi zavolal Meko, který mě tuhle skálu ukázal a ptal se co jsme lezli. Tak mu říkám že tu převislou ramenní spáru, a on povídá, jó myslíš tu Západní spáru? A tak jsem usoudil, že klasická cesta (a to ramenní spáry bezesporu jsou) zasluhuje klasický název, a tak jsem ji pokřtil Západní spára. No a ke klasickému názvu jsem přidal i klasickou klasifikaci V+ s dovětkem „namáhavé“. Vždyť je to v lese, tak to přece nemůže bejt šestka. Kdyby tam byla napsaná šestka, tak by ses mohl začít bát a spadnout. Tak nějak je definovaná MLK (Mekocho lesní klasifikace) a do ní jsem to napasoval.

Takže přiju příjemnou zábavu a novomanželům Jansovým doporučuju osobní kontakt s tímto nádherným kusem skály, aby věděli, o jaký krušnohorský klenot přišli.

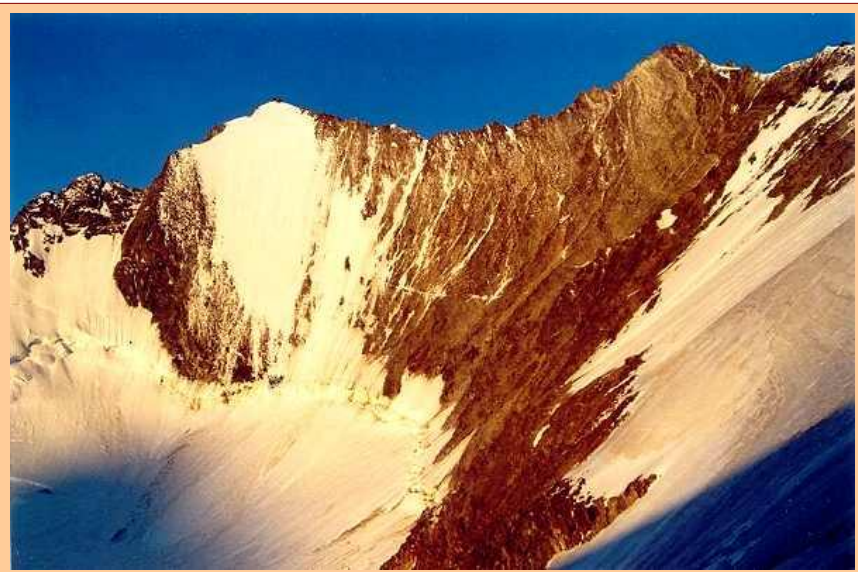
LdS

Nadelhorn 4327 m (PD)

ÚČASTNÍCI: **Pavel Suchopárek, Roman Maňásek**

Tak nějak nevím, co bych k tomu výstupu napsal. Prostě těžká pohoda. Pro výstup na vrchol samotný jsme vyvdorovali jediný den unikátního počasí. Před ním potopa, po něm potopa. Před desátou stojíme na vrcholu, našťestí již sami, vši ostatní už sestupují. Panorámata neuvěřitelná.

Po sestupu do sedla Windjoch (název příznačný) se mi ještě vůbec nechce dolů, tak zanechávám lenivějšího a stárnoucího Maňáska v sedle a vystupuji ještě na nedaleký Ulrichshorn (3925 m), odkud mám na dlani celou stěnu Lenzspitze i celý Nadelgrat. Pozoruji odtud záchrannou akci na VSV hřebeni Lenzspitze, kterou jsem lezl předloni s Antoniem a Bráchou. Cestou zpět přes Hohbalmgletscher

se ocitám poprvé a doufám , že i naposled v životě v trhlíně. Nebo spíš v trhlince , vyhrabal jsem se sám.

Párek

HOROKLUBÁCKÝ BĚH (VÝŠLAP) NA JEDLÁK - 851 m n.m. II. ROČNÍK

ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU

Tento jedinečný závod pořádá Horoklub Chomutov **dne 10.prosince 2005** a půjde v něm o jediné:před vánocemi si něco dokázat! I ti, co jim běhání činí potíže, či k němu mají dokonce odpor, se této akce mohou zúčastnit a na vrchol mohou v poklidu dojít. I tato účast se počítá.

Prezentace účastníků je od **10.30** hod před koupalištěm **ve Vysoké Peci**, START je v **11.00** hod. Trasa je libovolná, CÍL se nachází na vrcholu Jedlové hory u vysílače, kde bude zajištěno i velmi lehké občerstvení.

Startovné se neplatí. Mužský rekord z minulého ročníku činí rovných 45 min., ženský rekord je 49 min.!

Každý doběhnuší obdrží jedinečný a jediný pamětní list a tatrunku, navíc ho budou bolet nohy, rozhlédne se z vrcholu po kraji a možná se i pozvrací. Přeprava batohů a matroše na Lesnou (viz dále), event. na vrchol zajištěna.

Tím to ale nekončí!!!

Akce bude pokračovat v restauraci hotelu Lesná tradičním zdobením vánočního stromečku pro zvířátka a děti i dospělé

Je zamluven kus sálu a zajištěno vydatné občerstvení a ubytování. Cena noclehu je 185,- Kč na osobu.

Vřele jsou zváni i příslušníci sousedních blízkých, méně blízkých či vzdálených i nejvzdálenějších oddílů i s případnými ratolestmi..

A dobroty pro zvířátka s sebou.

Odpoledne na lezecké stěně pro děti z Chomutova.

Středa 15.června 2005

Kluci z Horokroužku zajistili cvičnou dvouhodinovku na umělé stěně Horoklubu na gymnáziu v Kadani. Věnovali se svým vrstevníkům, klukům a dívkám z Chomutovské 9-ti leté školy na Písečné, kteří se svými učiteli trávilí týden turistiky všeho druhu v Hradci u Kadaně. Požádali nás (mě) o doplnění a zpestření programu lezením na umělé stěně. Svolal jsem narychlo z HK všechny, kteří mohli a chtěli pomoci při jištění 32 dětí od 10-ti do 15-ti let. Ale nejen při jištění, ale i oblékání do sedáku, navazování do lana, vysvětlování a pomoci při lezení. Přišli, Pavel, Markéta, Ondra, z těch mladších Ríša, Sváťa, Honza. Měli jsme se co točit. Nejprve jsem přivezl boty a sedáky z „naší Bažiny“. Vstříc nám vyšel i pan školník s paní, kteří nám v této již téměř letní době umožnili vstup do školního areálu.

Ty dvě hodiny, od 16 do 18 hod, byly naprosto vyčerpávající, sedáky a boty se nestačily střídát, až v závěru ruce většiny z „hostů“ již nemohly. A tak došlo i na předvedení slanění, odskoku do pendlu (včetně několika z „hostů“) i ukázkového vylezení těžkých cest. Zde se dobře předvedl Pavel. Ten den mělo mnoho dětí zážitek „jako hrom“ a ještě celý večer, jak mi vedoucí po telefonu bonzoval, měly velké povídání o tom kdo, co a jak lezl.

za HK Bohouš

Stěna v Kadani v provozu od 3.10.

Pondělí	17:00 – 19:00
Středa	20:00 – 22:00
Pátek	17:30 - 19:30
Sobota	17:00 – 19:00
Neděle	17:00 – 19:00

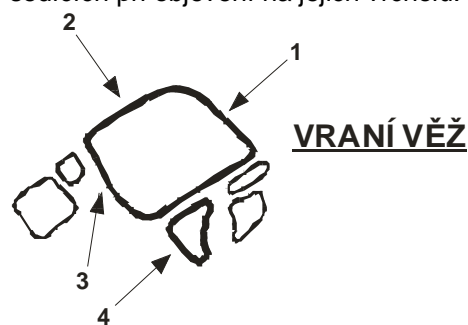
VĚŽE NA CHOMUTOVSKU

VRANÍ VĚŽ

Vraní věž se nalézá v sektoru Bouldery asi 250 m jižně od vysílače na vrcholu Jedláku v nadmořské výšce zhruba 750 m n. m. Je vlastně nejvýše položeným lezecky zhodnoceným skalním útvarem nejen této skalní skupiny ale Jedláku vůbec.

Jedná se o nevysokou věžku (cca 5 m) s příjemně, pro Jedlák až netypicky, vrstvenou skálou. Všechny 4 cestičky vedoucí k vrcholu byly vytvořeny J. Merhou a P. Suchopárkem 7.6.1998. Téhož roku byla na vrcholu osazena i vrcholová kniha, která však nepřežila ani rok. Od té doby na vrcholu VK není. Věžka jest pro svou výšku prostá jakéhokoli stabilního jištění, sestup je bezproblémový.

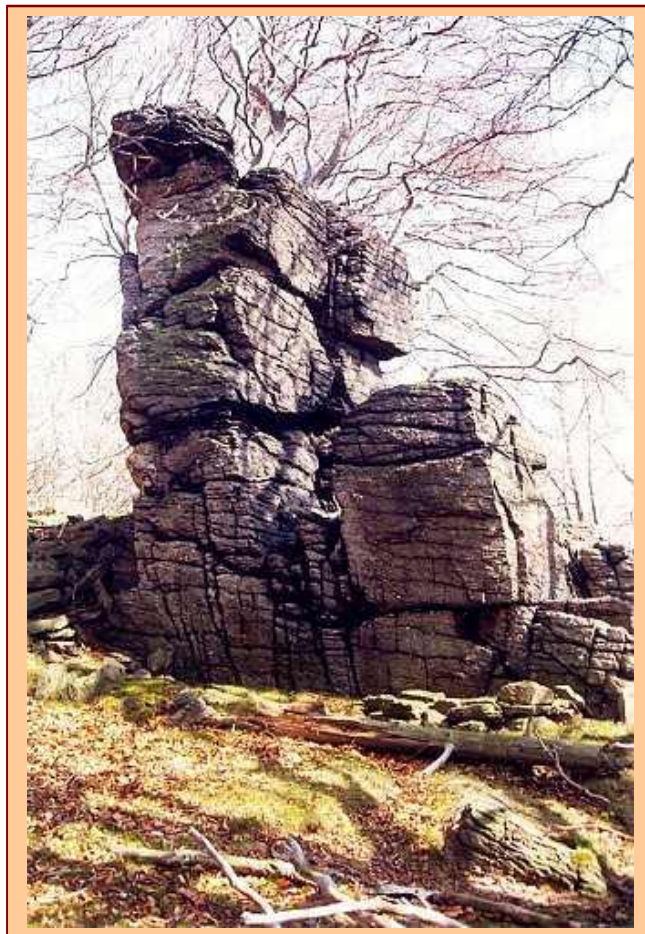
Věžka byla pojmenována prvovýstupci v r.1998 podle vran sedících při objevení na jejich vrcholu.

VRANÍ VĚŽ

VRANÍ VĚŽ

- 1) Jizerská 2; **Pavel Suchopárek, 7.6.1995.**
- 2) Cesta Atreidů 4-; **Pavel Suchopárek, 7.6.1995.**
- 3) Natahovačka 3+; **J. Merha, 7.6.1995.**
- 4) Kvarofon 4-; **J. Merha, 7.6.1995.**

Právě vyšlo 3.vydání horolezeckého průvodce po Krušných horách. Cena pro členy oddílu je 250Kč. K dostání je u Jíří Šťastného.

Soutěž fotografií 2005

Na posledním slanění VV pořádá pravidelnou soutěž "O nejhezčí fotku roku".

Téma : Horolezectví (lezci na horách, ledu, sněhu, skály, skalkaři, přátelství na laně a horská příroda)

Formát : minimálně 13x18, doporučeno 20x30 cm

Snímky : černobílé nebo barevné, negativní i digitální fotografie

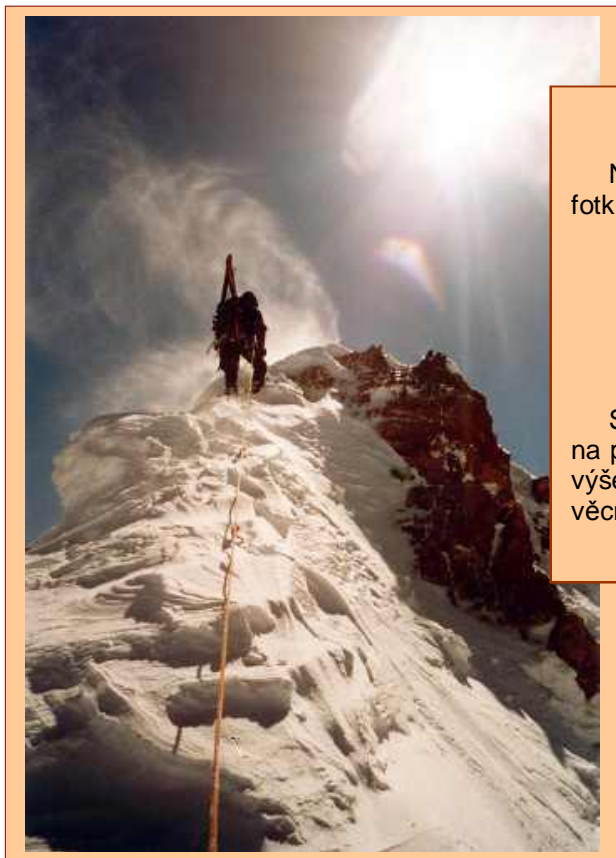
Počet : max. 3 snímky od jednoho autora

Porota : všichni účastníci slanění

Soutěžní snímky můžete předávat Brořkovi nebo je přinést přímo na poslední slanění. Do soutěže nebudou zařazena dílka nespňující výše zmíněná kritéria. Autoři tří nejúspěšnějších snímků obdrží věcné ceny. Vlevo je vítězná fotografie roku 2004.

[Broněk]

V sobotu 3.12.2005 se koná poslední slanění HO Tisá ...

MANTANA v horolezecký občasník v vydává **HOROKLUB** Chomutov v Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 v e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz v e-mail mantany : mantana@horoklub.cz v webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> v webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> v sazba : Microsoft® Word 97 v U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.